

ΠΟΙΗΜΑ

Ὠμέγα ὅταν ὁ πρωϊνὸς φάρυγγας
ξερὸς ἀπὸ τὴν ἀχρηστία
θ' ἀρχίζει νὰ στάζει τρωτὰ
φεγγολούλουδα χαρισέ της ὅταν
ὁ ξημερώνοντας δὴχας τοῦ ποιήματος
θραδιάζοντας στὴν καμπὴ ἐνὸς ἀφθαστου δρόμου
σπάει
πέφτει μαλακά
τοῦ μυαλοῦ ἢ ἰδρωμένη δίνη
κάπου μακριὰ
καβαλλάρηδες μὲ σπάνια βιολιὰ
φέρνουν
φυσσοῦν
τοῦ ὠμέγα τὴ θαμπωμένη συναυλία
ἀκριβὸ μῆλο
ὁ στίχος στὴν ἀρχὴ
τὸ κοιμιάτι στὸ τραπέζι
ὠμέγα ὅταν κανεὶς δὲν πεινάει
τότε ἄλφα γιὰ τὸν ἔρωτα πάνω στὴ στροφή
τῆς λεωφόρου ἢ στιλπνὴ ἔξαψη
μιὰ ὁδομάδα δῶρα ἀπὸ τὸ παράθυρο
καὶ ξανά ἄλφα γιὰ τὸν τρομερὸ ἔφηβο
στὸ τέλος τοῦ βιβλίου
πέφτουν οἱ κῆποι κι ἀνοίγουν μεγάλα χέρια
ἄλφα ποίημα γιὰ τοὺς νεκρούς.

ΑΡΙΘΜΟΣ MACH

πάντα μὲ γέμιζε ἀγωνία ὁ ὑπερσιθηρικός
Μὲ τὸ μυαλὸ πράσινο ἀνεβαίνει τὸ λόφο
ποῦ ἄσπρο ἐπὶ ἄσπρο μαῦρος χαμὸς
Μόλις ξύπνησε καὶ γυρεύει τοὺς φίλους του
ποῦ μπαίνει μέσα σου Βλαδιθαστόκ
Στὰ καφενεῖα μὲ μιὰ κίτρινη φωνή
Στὸ στήθος τῆς Ἑλένης γεννιοῦνται
λουλούδια ἄλλων κόσμων
πέταλα ἄγνωστα
Πνεῦμα λαμπρὸ καὶ χαρούμενο
τσιτσιδώνεται στὴν παραλία τραγουδώντας
ποῦ οἱ θλέννες τῶν κυμάτων

σκεπάζουν τή φωνή τῆς Σειρήνας
Σέ στέκια εὐκόλα γιά τήν ἀφή καί τήν ὀσμὴ
ὁ θραδυνὸς περίπατος
παραμερίζοντας τή σκόνη στή λεωφόρο Προῦφροκ
Σέ θυμήθηκα φίλε μου
Τώρα πλαγιάζω μὲ ἔντομα
πού χωρὶς κήπους γιά φιλήματα
οὔτε λόφους γιά τὰ μυστικά
Σέ πέντε τέρμινα εἶπε ἡ Σίβυλλα
θὰ φᾶς τὰ μοῦτρα σου

ἂν μάθεις γὰ μετρᾶς
πού αὐτὸς παιδί μου εἶναι ἠλίθιος
Δὲν εἶναι τίποτα μὴν ἀνησυχεῖς γλυκειά μου
Ἡ ὄραση σέρνει τώρα τὸ χορὸ
πού ἀργὰ ἀργὰ χύνεις στέππα.

Τώρα μετανοιῶνω
Οἱ μαυριδεροὶ λεκέδες τῆς Μεσογείου
οἱ γερασμένοι κοῦροι πού συναγτάω
στο δρόμο
καθὼς τὸ πρωὶ κλόκ - κλάκ
κόκκαλα μὲ ξυπνοῦν
τόση φιλία δὲν τὴ θέλω.

Ὁ μουσικὸς πόθος τοῦ πολυεστέρα
πρὶν πέντε χρόνια τὸ ἴδιο βλέμμα
μὲ σταμάτησε στο δρόμο
βλαμμένο ἀπ' τὸν ἥλιο χωρὶς ἐλέφαρα
περίλυπο
Κάτι ρωτοῦσε
Δὲν ἄκουγε
Χτυποῦσε τίς ὀπλές του
κι ἡ σκόνη τὸ σκέπασε.

TROPISMES

Χαῖρε! μὲ τὸν τρόπο τοῦ Φιλέα Φόγκ
Οὐράνιο τόξο
σπάνιος ἀνάμεσα σὲ σαρδέλλες παστές
τρόπος κατακόρυφος.
Γιατὶ μαζὶ μὲ τὴ μυλαίδη ἔφερνες γάλα
ἔφευγαν πράσινα παράθυρα τὰ γελάδια
μυρουδιά ξύγκι θὰ σ' ἀγαπάω πάντα
ὁ πιὸ ζεστός ἔρωτας